

II.

Íme, a reggeli imám

“[...] nous devrions pourtant [...]”

– C. Baudelaire

Íme, a reggeli imám:

ellenőrzöm a folyószámlám, de jelszó gyanánt minden alkalommal a születési dátumodat használom.

Az egész napot úgy töltöm, hogy nem gondolok rád, mégis hajnal, melynek fájdalmában ne jutnál eszembe - miközben épp egy átutalást végzek – akár a sírjából feltámadó Szent Lázár.

Felemelkedsz a számítógép sírjából és keserű szemrehányással üdvözölsz, a halottak azzal a neheztelésével, melynek magja már életedben ott volt benned elültetve. Mit akarnak a halottak? Mit akarunk a halottaktól azzal, hogy rossz mnemotechnikai cinizmussal felidézzük őket?

Arra használom az emlékedet, hogy rendezzem a számláim, míg te visszatérsz hozzám, durva alakodban, hogy leszámolj gyötrelmeimmal.

- Valerio Magrelli -